



Arrest

nr. 131 220 van 13 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 14 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 oktober 2013 dient de verzoekende partij die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn.

De referentiepersoon in functie van wie de aanvraag is ingediend is een Spaanse onderdaan.

Op 14 april 2014, met kennisgeving op 24 april 2014, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt:

*"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op **24.10.2013** werd ingediend door:*

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat de bloedverwanten in neergaande lijn(...) of die ten hunnen laste zijn,(...) als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd.

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon:

- Er wordt een brief voorgelegd waaruit blijkt dat de Spaanse referentiepersoon pensioen ontvangt. Er zijn echter geen afschriften bijgevoegd waaruit kan blijken over hoeveel pensioen hij maandelijks beschikt.

Verder worden er ook nog loonfiches voorgelegd van de moeder van betrokkene en een attest waaruit blijkt dat de moeder sinds maart 2013 een ziekteuitkering ontvangt. Aangezien het de Spaanse referentiepersoon is die bestaansmiddelen dient te bewijzen, worden de loonfiches en de ziekteuitkering niet aanvaard.

Dit impliceert dat er niet over de nodige toereikende bestaansmiddelen beschikt wordt teneinde te voorkomen dat het bijkomende familielid ten laste valt van de openbare overheden.

- Attestation Administrative dd. 11.09.2013 als attest van onvermogen : aangezien er een aantal grammaticale en spellingsfouten aanwezig zijn en er ook geen referentienummer aanwezig is, zijn er twijfels aangaande de authenticiteit van dit document. Daardoor kunnen we dit niet aanvaarden als bewijs van onvermogen uit land van herkomst.

- Attesten van Western Union (verzenden van geld) dd. 05.03.2008, 01.04.2008, 29.09.2009, 18.09.2009, 06.12.2010: echter, deze attesten zijn onvoldoende recent. Deze documenten tonen niet aan dat betrokkene in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene en het Al dient te worden ingetrokken. Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel aan:

"Verzoekster heeft inderdaad een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden ingediend in haar hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, zijnde haar Spaanse vader, daar zij nog steeds ten laste was van haar ouders :

(...)

"Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon:

-er wordt een brief voorgelegd waaruit blijkt dat de Spaanse referentiepersoon pensioen ontvangt. Er zijn echter geen afschriften bijgevoegd waaruit kan blijken over hoeveel pensioen hij maandelijks beschikt." (stuk 1 bestreden beslissing)

Verzoekster betreurt dat verwerende partij nu in haar beslissing van 14/04/2014 (stuk 1) pas melding maakt van het gegeven dat de overgemaakte stukken niet in orde zijn.

Eerder had zij namelijk naar aanleiding van haar inschrijving via het Centraal Loket te Antwerpen, een bevestiging ontvangen hiervan, en werd bij schrijven d.d. 12/09/2013 van het Centraal Loket te Antwerpen (stuk 3), en werd haar verzocht om bijkomend aan gelijkvormigheidsattest van het Consulaat of de Ambassade over te maken, aangezien de naam van haar vader verschillend is op de geboorteakte en zijn verblijfskaart.

Daar 'de overheid' aan verzoekster om een bijkomend document, zijnde een conformiteitsattest, verzocht, ging verzoekster er voor het overige van uit dat al haar andere documenten wel in orde waren ... !!!

Verzoekster zou er absoluut de nodige zorg voor gedragen hebben om bijkomende inkomstenbewijzen over te maken aan verwerende partij, doch ging er van uit dat, gelet op het feit dat enkel het

conformiteitsattest werd gevraagd, geen andere bijkomende documenten vereist waren voor haar dossier.

Temeer daar er op de 19ter d.d. 24/10/2013 stond vermeld (stuk 4):

"de bloed of aanverwantschap of het partnerschap met de burger van de Unie werd bewezen door middel van de geboorteakte

[x] Daarnaast heeft de betrokkene de volgende documenten overgelegd: bewijs ten laste in het verleden, attest onvermogen uit land van herkomst, geboorteakte, bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen referentiepersoon, attest niet ten laste ocmw"

Verzoekster meent dan ook dat verwerende partij niet heeft voldaan aan het zorgvuldigheidsbeginsel.

OM DEZE REDENEN,

Art. 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder het recht heeft op eerbiediging van zijn privé-en gezinsleven en dat een inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Art. 8 E.V.R.M. is direct toepasbaar in het Belgische interne recht.

Art. 8 E.V.R.M. impliceert wel degelijk een verblijfsrecht (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrehab t. Nederland).

Bij eventuele verwijdering uit België wordt het haar onmogelijk gemaakt om samen met haar familie te verblijven. Dit zou onmenselijk zijn, zeker nu verzoekster ten laste is van haar familie."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 40bis van de vreemdelingenwet als volgt luidt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven (...)

De in artikel 4 0, § 4, eerste lid, 2 °, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn."

Uit voormelde bepaling kan worden afgeleid dat de verplichting op de referentiepersoon rust om het bewijs te leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat het familielid tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.

Bovendien is het eveneens aan verzoekster om aan te tonen dat zij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoekster legde bij haar aanvraag de volgende documenten voor: een brief waaruit blijkt dat de Spaanse referentiepersoon pensioen ontvangt, loonfiches van de moeder

van verzoeksters moeder, een attest waaruit blijkt dat haar moeder een ziekteuitkering ontvangt, een 'attestation administrative' van 11 september 2013 en attesten van Western Union.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing aangezien het de Spaanse referentiepersoon is die bestaansmiddelen dient te bewijzen, er geen rekening worden gehouden met de loonfiches en ziekteuitkering van moeder.

Voor wat betreft de Spaanse referentiepersoon werden er echter geen afschriften bijgevoegd waaruit blijkt hoeveel pensioen er maandelijks wordt ontvangen.

Het is evident dat er aan de hand van een brief, waaruit blijkt dat pensioen wordt ontvangen, niet kan worden vastgesteld of de referentiepersoon over "voldoende bestaansmiddelen beschikt", zoals vereist door de wet.

Verzoekster had derhalve afschriften dienen voor te waarop het pensioenbedrag vermeld wordt. Slechts dan door verwerende partij worden nagegaan of er sprake voldoende bestaansmiddelen.

Verzoekster, op wie de bewijslast rust, diende derhalve na te gaan of de stukken die zij voorlegde, het door de wet vereiste bewijs kunnen leveren en kan zich niet schuilhouden achter het feit dat zij er vanuit ging dat "al haar andere documenten wel in orde zijn."

De beoordeling van de aanvraag gebeurt overigens niet door het stadsbestuur, maar wel door verwerende partij, zodat zij niet kan voorhouden als zou bij haar op het moment van de aanvraag de verwachting zijn gewekt dat zij voldoende bewijzen had voorgelegd.

Verwerende partij heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.¹

Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verwerende partij gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, zij geen rekening heeft gehouden. (Rv V 5 juni 2012, nr. 8 2. 4 6 6)

Zodoende werd voldaan aan de zorgvuldigheidsplicht.

Aangaande de schending van artikel 8 EVRM, dient er gewezen te worden op het feit dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen.' Het recht op gezinshereniging is geen vrijgeleide om de toepasselijke wetgeving te omzeilen. "Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. (..) Een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM (..) . " ³

Verzoekster kan derhalve niet voorhouden als zou verblijfsrecht dienen te worden toegekend, terwijl aan de door de wet vereiste voorwaarden voldoet.

Bovendien is het zo dat verzoekster niet regelmatig verblijft in België, zodat zij principieel geen rechten kan doen gelden die aan een regelmatig verblijf zijn verbonden.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bij komende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. (zie RVV, arrest nr. 71.086 d.d. 30 november 2011)

Verzoekster heeft een dergelijke afhankelijkheid niet aangetoond. De stukken die zij in het kader van haar aanvraag voorlegde, tonen niet aan dat er heden enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen haar en haar vader.

Het eerste middel is niet ernstig."

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624.).

De verwerende partij citeert en verwijst terecht naar artikel 40bis, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Uit deze bepaling volgt dat de verzoekende partij dient aan te tonen dat de referentiepersoon in functie van wie een aanvraag wordt ingediend over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat in casu de verzoekende partij ten laste komt van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.

Uit het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon in functie van wie de aanvraag werd ingediend een pensioen ontvangt maar dat uit geen der overgemaakte documenten blijkt wat de hoegrootheid van dit pensioen is. Wel worden er loonfiches en bewijzen aangaande de ziekte-uitkering van de moeder voorgelegd maar enig bewijs dat de referentiepersoon over dit inkomen zou beschikken ontbreekt.

De verzoekende partij ontkent deze vaststellingen niet in het verzoekschrift. Zij stelt te betreuren dat haar niet werd gemeld dat de overgemaakte documenten onvoldoende waren terwijl zij wel melding ontving van het gegeven dat om een conformiteitsattest werd verzocht.

Zoals de verwerende partij stelt, berust de bewijslast van het overmaken van de documenten in toepassing van artikel 40bis van de vreemdelingenwet op de verzoekende partij. Eenvoudige lezing van dit artikel leert dat de verzoekende partij moest weten dat zij diende aan te tonen dat de Spaanse referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikte, wat zij in casu naliet te doen. De verzoekende partij diende te weten dat zij minstens de hoegrootheid van het pensioen van de Spaanse referentiepersoon had moeten kenbaar maken.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

Ten overvloede kan er verwezen worden naar artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenbesluit) dat luidt:

“§ 3

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4

*Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.
(...)”*

Uit deze bepaling blijkt dat het gemeentebestuur niet bevoegd is om een standpunt in te nemen omtrent de vraag of zij voldoet aan de in de wet voorziene voorwaarden om tot een verblijf als familielid van een burger van de Unie toegelaten te worden, doch slechts kan beoordelen of de verzoekende partij zelf de naar vorm vereiste stukken heeft aangebracht die het bevoegde bestuur op zijn beurt dienen toe te laten te beoordelen of zij aan deze voorwaarden voldoet. Het gemeentebestuur kon slechts vaststellen dat er onder meer stukken werden voorgelegd ter staving van de bestaansmiddelen, zonder zich verder uit te spreken over de vraag of aan de hand van deze stukken ook effectief het bewijs van het bestaan van voldoende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt geleverd. Deze beperking van de bevoegdheid van het gemeentebestuur vloeit voort uit artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit. Pas nadat de vereiste overtuigingsstukken werden overgemaakt, kan op basis van een inhoudelijke beoordeling van deze stukken besloten worden of de aanvrager voldoet aan de wettelijke vereisten. Deze beoordeling behoort, overeenkomstig artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit, uitsluitend tot de bevoegdheid van de verwerende partij. Het kwam aan de verzoekende partij toe om alle stukken die zij nuttig achtte in het kader van deze beoordeling over te maken aan het gemeentebestuur.

De verzoekende partij toont noch de schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet noch de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing genomen is met een schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijst de verzoekende partij naar de band die ze heeft met haar “familie”, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Gelet op de elementen uit het administratief dossier en het feit dat de verzoekende partij bij de referentiepersoon en haar moeder inwoont, is er in casu sprake van een gezinsleven.

In casu vraagt de verzoekende partij een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een verblijf van meer dan drie maanden bij haar familie. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. De verzoekende partij geeft enkel aan dat ze bij haar familie woont en dat er van haar niet verwacht kan worden dat ze haar familie verlaat nu zij ten hunne laste is. De Raad wijst er ook op dat de verzoekende partij daarvoor verscheidenen jaren in Marokko gewoond heeft en zij via haar familie in beperkte mate gelden ontving. Zoals de verwerende partij opmerkt, toont de verzoekende partij niet een dermate afhankelijkheid aan als waarvan sprake in het arrest Mokrani. De bestreden beslissing heeft bovendien enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België mits zij aantoonde de wettelijke vereisten te vervullen. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen andere elementen aan.

Het middel is ongegrond.

2.4. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het evenredigheidsbeginsel stellend dat:

*“Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;
Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die voortspruiten uit de bestreden beslissing;”*

2.5. Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Dit middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN